

богатия плод.

- Ще се видим ли утре? - пита Ирина.

- Може - отвърща й безразлично Борис - в пет часа при параклиса.

Драмата се разделят.

Борис тръгва по някаква напречна пътека, а Ирина продължава надолу по коларския път.

х

Ирина бърза по пътя.

Среду нея приближава Динко, който кара каруца, натоварена с празна бъчва.

- Баща ти заръча да се прибереш по видело - предупреждава я Динко, като се изравнява с нея.

- Ето, остави си - сърцето му отвърща Ирина, като продължава да върви бързо надолу.

ххх

Главната улица на провинциалния град е оживена. По тротоарите се движат самодоволни търговчета, лениви държавни чиновници, провинциални франтове, девойки с милицидни главички, но с пълни крака.

Борис изчезва в тъпната.

ххх

В покрайнините на провинциалното градче, наред със склупените къщурки на бедняците, се издигат тютиневите складове.

В настъпващата дрезгавина складаят на "ИКОТИАНА" прилича отдалеч на допозное чудовище, което сякаш иска да смаже с тежестта си съседните складове на другите фирми. Върху стената му до желязната двукрила врата има плоча със златен надпис:

"ИКОТИАНА"

акционерно дружество за износ на тютини

По долу следват имената на банки, дружества и предприятия, които участвуват в нейния капитал.

Борис поздравява небрежно пазача и влиза в дългия, но не много широк двор на склада.

ххх

Салоните за манипулация са изпълнени с жълтеникав тютинев прах, който висе над работниците като вълна от отровен газ.